

Lezingen: Numeri 11, 25-29; Jacobus 5, 1-6; Marcus 9, 38-43.45.47-48.

Het is goed beste mensen, dat we oog hebben voor het goede dat door heel wat mensen tot stand komt ook al delen ze niet ons geloof. Een voorbeeld was de 'watersnood' in juni in onze regio en de Eifel. De reactie van hulpverlening kwam plaatselijk, maar ook landelijk van alle kanten, gelovig of niet. Er was betrokkenheid op mensen betrokken, die getroffen waren. Juist ook in onze heilige Schrift zijn daar regelmatig voorbeelden van te vinden. God is begaan met zijn schepselen. Hij houdt van ons die in Hem geloven, maar is niet 'met handen en voeten' aan ons gebonden. De barmhartige Samaritaan, door de leidende kringen in Jeruzalem weggezet als ketters, wordt gepresenteerd als hét voorbeeld van naastenliefde. Hij ontfermt zich over de beroofde reiziger terwijl de voor vroom doorgaande priester en leviet zwaar tekort schieten. Hub vroomheid gaat niet gepaard met daden van liefde. Ze lopen met een grote boog om de beroofde man heen. Vandaag wordt aan de leerlingen van Jezus voorgehouden, dat ze geen mensen moeten hinderen, die zich over anderen in Jezus' Naam ontfermen in hun bezetenheid. Ze horen niet bij de kring van leerlingen, maar ontfermen zich wel over medemensen in hun nood. Dat vraagt van ons dat we, als we echt gelovig zijn in God en Jezus, blij zijn om het goede dat we tot stand zien komen, door wie het ook tot stand komt. Het komt ook al aan de orde in de eerste lezing. De Geest van God huist niet alleen in de 70 door Mozes uitgekozen medewerkers tijdens de tocht door de woestijn, maar ook in Eldad en Medad, die niet bij die groep horen. En beker water kan uitgereikt worden door iedereen aan iedereen die dorst heeft. Bij waarachtig geloof horen goede werken.

De rest van de uitspraken van het Evangelie van vandaag staat in het teken van 'geen schade toebrengen aan een ander en zeker niet aan een kind'. Daar moeten we alles voor over hebben. Daar doelen ook de uitspraken van Jezus op. Op het eerste gezicht zijn die fors: bij ergernis of verhindering om het goede te doen je hand afhakken, of je voet; je oog uitrukken. Daar zullen we niet licht toe overgaan. De pijn willen we ons liever besparen. Het is ook niet Jezus' bedoeling dat we aan zelfverminking gaan doen. Maar er zijn diepere waarden in het leven dan welzijn. Onder de oorlog van 1940-1945 waren er mensen, die met gevaar voor eigen leven onderduikers herbergden, Joodse medemensen verborgen, neergeschoten maar veilig gelande geallieerde piloten onderdak gaven. Met gevaar voor eigen leven dus, omdat het redden van mensen hen meer waard was. Zij zetten zichzelf daarvoor op het tweede plan. Zo moeten we dus, die oproepen van Jezus verstaan. Zo zijn er in onze tijd mensen, die hun leven inzetten voor het helpen van vluchtelingen. Zo hebben mensen-in-de-zorg in de coronatijd tot over de grens van hun kunnen heen covidlijders geholpen op afdeling of intensieve zorg. De spontane hulp van mensen van allerlei slag bij de watersnood in juni in onze dorpen en de Eifel hebben we al genoemd. Ze kwamen te hulp ondanks dat ze misschien zelf al de hele dag gewerkt hadden. Zo zijn er mantelzorgers en ouders van (zwaar) gehandicapten die dan maar niet of minder op vakantie gaan uit liefde en zorg. Er blijken dus –in het aanvoelen van velen- waarden te zijn die verder reiken dan gemak en comfort. Zij vullen het bestaan met zin. Gelovige mensen zijn zich daarvan bewust. Degenen die gaan voor liefde en goedheid, mededogen en zorg, barmhartigheid en ontferming, worden met de woorden van het Evangelie 'niet in de hel geworpen' of in de onderwereld. Al wordt van ons niet gevraagd om helden te zijn. We worden vandaag wel uitgenodigd om ons in te zetten voor waarden die ons leven kunnen dragen en er zin aan geven. Ons geloof nodigt ons uit tot het zelf doen van goede werken en waardering te hebben voor mensen buiten ons, die het goede doen. Gods Geest werkt ook in hen. Amen